

V. D. 13.
DIN COMEDIILE lui T. ALEXI.

TOT GĂINA CÂNTĂ.

COMEDIE ÎNTR'UN ACT.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

EDITURA LIBRĂRIEI CIURCU,
BRASSÓ.

B. 386953-10

TOT GĂINA CÂNTĂ

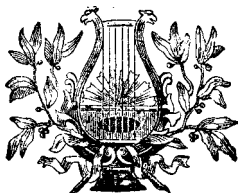
COMEDIE ÎNTR'UN ACT

ÎNTOCMITĂ DUPĂ O NOVELĂ GERMANA

DE

THEOCHAR ALEXI.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

EDITURA
LIBRĂRIEI CIURCU, BRASSÓ
1903.

PERSÓNELE:

Doctorul Ioan. 1

Ana, soție-sa.

Mirică, țeran

Lucsa, soție-sa.

Niță, călăuză.

Baba Rahira.

Scena reprezintă o odaie din casele lui Mirică. În dreapta o fereastră, în stânga o laviță, în mijloc o masă cu scaune împrejur, în fund o ușă. Lângă ușă, spre laviță, un cuptor. Un parsechiu.

Voia de reprezentare se procură dela autor.

Adresa: Librăria Ciurcu, Brassó.

70877

Tipografia CIURCU & COMP., Brassó.

SCENA I.

Doctorul, Ana (în costum de turiști, cea din urmă în pantofi). **Niță** (cu o gântă în mână, intră precedați de) **Mirică**
și **Lucsa**.

Mirică. Pofțiți, pofțiți.

Lucsa. Bine ați venit pe la noi.

Niță (depune gânta pe laviță) Nu v'am spus boierii Dv. că avem să sosim îndată la fratele Mirică, omul lui Dumneșeu, care ne va primi bucuros în casa sa, până va mai înceta plóia cea afurisită. (Își dă peste gură.) Ba e mănósă plóia și dela Dumneșeu trimisă.

Mirică. În adevăr, plóia asta îmi prețuesce mai mult ca și o pungă de bani. Cât de primit, bucuros îi primesc pe Dumniilor, cum am mai primit și voi mai primi din Domnii, cari trec p'aici în calea Domniilor spre vârful Pleșului.

Niță. Ș'apoi să vedeți, ce mai ceaiu scie să vă fərbă Lucsa. Par' că dicitți, că ceaiul și romul nu lipsesc nici odată din gânta Dv.

Ana. Unde ai pus-o? Las' c'o ved. (Merge de deschide gânta și dă dintr'ansa lui Niță o tinichea cu ceaiu, o

cărăfloră cu rom și o cutie cu zahar.) Dacă nu-ți e cu supărare, soro.

Lucsa. Adă numai Dómnă, adă. Ce bine s'a nimerit de ați sosit la pont, tocmai când am scos lipiile din cuptor.

Mirică. Să vedeți numai ce lipii, sciū de bine că nu avem să pățim rușine cu ele.

Doct. Dacă plóia nu ne-ar fi rězbit până la os și dacă n'am sghiburi de frig, v'am cere mai bine o mămăliguță cu lapte... așa însă, nu ne putem lipsi de ceaiū.

Ana. S'apoi, lipiile sunt la pont, până când mămăliguța ar trebui încă mestecată, mie însă imi este fóme, de nu mai pot.

Lucsa. Hai Niță, hai! N'auđi, că coconița nu mai póte de fóme. (Ese).

Niță. D'apoi eū! Cređi că sunt lipsit de orice poftă, mânca-ți-ași ochii, să ți-iī mănānc, cât am rămnit la ei. (Ese).

Mirică. Pofțiți de apucați loc; sciū de bine, că veți fi osteniți.

Ana (sě așađă pe laviță). Da, suntem obosiți. Sedți și tu doctore, și D-ta, bădiță.

Doct. (șede și el). Da, s'apuc și eū loc.

Mir. (șede și el). Cu voia Dv. Ce, dór' n'am dis bine?

Ana. Ba fórte bine ai dis bădiță; ce-i drept, noi dicem: ocupă loc, dar acum ved, că nu dicem bine.

Mir. Eū unul, veđi bine, nu m'ași dumeri căci đeū nu pot înțelege, ce are d'a face o cupă cu locul.

Ana (cătră doctor). Ești tare muiat, puiule?

Doct. Nu face nimic puicuță, mie mi-a fost mai mult de tine. (O sărută).

Ana (rușinată). Astêmpără-te!

Mir. (zimbînd). N'ai la ce te sîi coconiță dragă, ai vedut dóră, că și eū am o nevăstuță curățică. Sē vede trēba, că și D-vóstră v'ați luat de curênd.

Doct. Pré, pré de curênd n'am putea dice; sunt doui ani de când ne-am căsătorit.

Mir. Ba đeū? Én veđi, ce poznă, tocmai ca și noi. Apoi de, . . . omul neîmpărechiat, e numai jumētete om. Ca să fie întreg, trebu să-și ia o nevastuță blăjină, ascultătóre, nu-i așa Domnule?

Ana (ridênd). Poftim trēbă! Ori unde te-ai duce, la oraș, la sat, la câmpie saū la munte,

pretutindenî, dând de ómenî dai de tirânia bărbaților.

Doct. Ferice de D-ta nenișorule, dău ferice de D-ta, care de când ești, nu ți s'a întêmplat, să-ți vorbescă cineva de egala îndreptățire a secsurilor, de emanciparea femeilor. D-ta n'ai cetit nici odată vr'o gazetă scrisă de femeî, și prin urmare nu ști, că te-ai atins cu o mână aspră de o rană, care arde în inimióra soției mele.

Mir. Dacă am înțeles o bóbă măcar din câte mi-ai spus, să mă ia dra. . . , ah ertare, căci era să mă ia gura pe dinainte. Library Cluj

Doct. Mă iartă și D-ta, că ți-am făcut o tiradă, adică ți-am înșirat la verđi și uscate. Trebuiam să-ți spuî pe șurt, că nevăstuței mele nu i-a plăcut pilda Dumitale despre femeia ascultătoare.

Mir. Nu i-a plăcut? Da cine e stăpân în casă, eú orî nevasta . . . ?

Luc. (își viră capul prin crepătura ușei și strigă). Omule, alérgă c'a scăpat joiana din grajd și a fugit în pădure. (Ese).

Mir. (sare în sus). Écă viú ! (Ese grăbit).

SCENA II.

Doctorul, Ana.

Doct. Bine că a dat Dumnezeu de i-a scăpat vaca din grajd, căci altmintrelea nu scăpam noi de dânsul cu una cu două, ér tu te supérai de bună samă.

Ana. Nu sunt atât de supărăciósă pre cât mă ții tu.

Doct. Nu puicuță, nu. (Să scólă și merge la feréstră de unde privesce prin gém). Pare că s'a mai rărit plóia, nu mai varsă cum vërsa adinéorea, ci picură... destul de des, dar în fine picură. Ici colea să arată și câte o bucățică din șeninul cerului.

Ana (să scólă și merge și ea la feréstră.) Unde? Cer șenin? Nu veđi, că-s nori cenuși?

Doct. Fiă și nori negrii chiar, dar' de plouat tot nu mai plouă așa tare, ca mai înainte.

Ana. Dacă pré strașnicul meu stăpân ar fi ascultat de mine, nici că ne-am fi muiaț.

Doct. Cum așa?

Ana. D'apoi nu te-am rugat, să stăm în restaurantul gărei pân' va înceta plóia?

Doct. Să nu-ți fiă cu supérare puiculiță, dar' precât sciü eü, când am eșit din restaurant,

n'am vădut nici un nor, notabene pe cer, ér' cât despre rugarea ta, de a rămânea pân' va trece plóia, nu sciũ absolut nimic, dar absolut nimic.

Ana. Ba mă iartă, ți-am đis scurt și cu-prinđetor, să așteptăm până va trece plóia — sau mai bine đis . . . norii . . .

Doct. Notabene de pe cer. Da, da, sciũ, sciũ, că posedĩ și acel minunat dar femeiesc, de a sci tóte, a prevedea tóte și a proroci tóte, notabene . . .

Ana. Uf, mă plictisescĩ cu afurisitul tẽũ de notabene, cu care singur îți ții isonul, când te pornescĩ a mă contradice și a-mĩ tăia vorba cu toporul.

Doct. (rĩde cam a silă). Eũ, eũ ți-am tăiat vorba? Nici odată! Tocmai din contră! Te las să-mĩ cântĩ până ce numai poți.

Ana. Așa dẽũ, fă-te ca și când ți-așĩ spune mereũ la cazaniĩ, după cum ai și merita să-ți spuĩ.

Doct. Draga mea, de ce te apucĩ cu tot adinsul de certy cu mine?

Ana. Audĩ colo certy! Cine să certy, eũ orĩ tu?

Doct. Eũ, eũ? Rĩde dracul de porumbele. . .

Ana. Eū drac? Fă bine tacī și nu-mī strica pofta de voiaj.

Doct. Bine, dar te invit și pe tine, să nu mă mai cicălesci.

Ana. Așa, acum imī dici, că-s cicălitóre. Și dacă chiar ași fi, ar fi vr'o mirare cu un bărbat care-mī face tóte în necaz. Nu te apuca de gâl-cévă, apoi să veđi, cum știū să tac. (Ți întorce spatele)

Doct. (Sé așađă la masă și acompániéză monologul sēū cu dese ciocănituri pe tabla mesei). Na, poftim, ér' s'a bosumflat. Dacă n'ași sci, că în primii ani de căsătorie mai toți însurățeii aū să trecă prin asemenea situații critice, — dacă n'ași fi cetit, că și căsătoria, ca și mustul trece dela dulcēță la ferbere și te pișcă la limbă, până ce dă D-đeū de se așeđă drojdiile și se limpeđesce vinul, đeū dacă n'ași crede asta, și n'ași simți, că învechin-du-sē traiul nostru conjugal, ne apropiām încetul cu încetul... ah, pré, pré încet... de epoca mult dorită, unde amorul nostru — acum în clocotire — se va așeđa și se va lămuri, făcēndu-sē tare și buchetat, ca și vinul cel vechiū... mai că ași lăsa-o aici pe îndrojdiata mea. (Sé scólă și continuă rataplamul pe geam).

Ana (mereū cu spatele spre doctor). Ce, dór' nu vreaī să sfărīmī sticla, veđēnd că n'ai putut găuri

masa cu ciocănitul tău. Orî ai de gând să mă asurdești? Frumos cadoū de voiaj și eftin.

Doct. Ba mă iartă, voiajul e destul de scump. Pecat d'atâți mari de bani pentru cari nu iaū în schimb decăt fiere și necaz din cauza ta.

Ana. Frumos voiaj dēū, fôrte frumos... și cine ni l'a împodobit așa de frumos? Eū orî tu? Nu eū am început cërta. Eū am susținut numai, că am dis la restaurant, să așteptăm mai bine er' tu te-ai aprins și ai făcut o gură, de pare că voiaī să mă înghiți cu rochi, cu pantofi cu tot.

Doct. Eū am început cërta, eū? Na, pornește-te să plângi, atât ne mai lipsia, ... după amărăciune, acrelă... Și de ce astea tôte? Numai și numai pentru că nu ți-ai putut astâmpëra pofta de gâlcévă... numai și numai fiindcă nu ți-am dat în glas, de ôre-ce am preferat să înghit la noduri, să-mi vërs necazul pe tabla mesii, pe gémul ferestrei...

Ana. Care va să dîcă, vorbind de mine, glas dîci, cërta dîci?

Doct. (Lovind cu piciorul în podelă). La dracu! Lasă-mă să-mi isprăvesc vorba...

Ana. Nu sbiera așa și nu sfârîma podela! Adă-ți aminte că suntem în casă streină.

Doct. No, veđi ce fire spurcată ai tu! Dintru întâiū mă iritezī până la turbare, apoi imī dai povețe.

Ana. Eū povață ție? Povață este dacă-ți amintesc, că nu ești acasă la tine?

Doct. Recunoscī în fine, că tu, tu ai început gâlcéva?

Ana. Eū? Ha, ha!

Doct. Nu vrea să-mī dea dreptate. (Incepe sa strige din nou). Veđi bine, că dreptatea este mereū de partea ta și nici odată de a mea.

Ana. Tu dicī. Acum de bună sémă că nu este.

Doct. (Sē apucă de păr, vorbește cu un fel de răcnet năbușit). Nu vrea odată cu capul să-și recunoscă greșala! Nu vrea, nu vrea.

Ana. Din melodramă începi să dai în tragedie. Nu juca teatru, căci nu te prinde. Eū nu ți-am făcut nimic, tu însă, tu mă tractezi cu nisce răcnete grozave, fără nici o milă de timpanul meū... Na, mi l'ai spart și bine sci, ca medic ce ești, că timpanul spart nu-l puteți cârpi. M'ai asurđit bărbate.

Doct. Da... ți-am răcnit! (Răcnesc în adevăr). Inșă când? După ce m'ai înferbântat de-mī clo-cotesce tot sângele în mine. Bine sciī, că-s artăgos.

Ana (rîde cu dispreț)

Doct. Da, arțagul mă scóte din fire. dar numai după ce am fost iritat, cum m'ai iritat tu acuma. Tu nu te opresci până ce nu m'ai scos cu totul din fire. Nicî nu mai sciü cu ce ai început cërta.

Ana. Nu eü am început.

Doct. Ba tu numai și numai tu. Nu te poți nicî de cum deprinde, a-ți lua séma la timp.

Ana. De ce să-mi iaü eü mai întaiü sama.

Doct. (Sbiérã furios). Fiind că ești femeie și datóre a fi supusã bărbatului tēü. Nu sci nicî atâta? Trebuie să fi blăjină și îngăduitóre... trebuie!

Ana. Asa? Trebuie? Asculta-mē Domnul meü! M'am săturat d'atâta tirănie. Dacă numai d'aceea mai tîrît în voiaj după tine, pentru ca să ai asupra cui să-ți verși veninul...

Doct. Nu-și póte lua séma... nu. M'aduce la disperare cu tonul ei cel batjocuritor.

Ana. Tonul meü, ha, nu este de cât un slab rēsunset al răcnetelor tale.

Doct. Ano, tu ai multe calități frumóse.

Ana. Ba dēü?

Doct. Numai de n'ai fi așa de cicălitóre și vedî.... când te pornesci ca și acum,..... atunci... te urăsc, da, te urăsc din suflet.

Ana. Cere dar' divorț.

Doct. Da, am să cer. (Ia pălăria și ese furios).

SCENA III.

Ana, mai pe urmă **Lucsa** și **Niță.**

Ana (să întornă și privesce la ușe) S'a dus, și dău s'a dus. Unde ôre? (S'aude un trăznet, vrea să deschidă un géam dar nu pôte) Dómne Dumneđeule, ce intemperie, cum șerpuesc fulgerăturile și Ioan al meu e sub cerul revoltat. (Să aședă pe un scaun). Pré sfintă Născétóre de Dumneđeũ mântuesce-!.. ér inima mea cea sângerată să-ți fiă prinos de mulțămită!.. ... Nu să întornă, nu vine, ... s'a dus, ... m'a lăsat, ... ce să mă fac sëraca de mine, ce să mă fac? (Plânge).

Lucsa (întră, aducând pe tavă cele necesare pentru un ceai și este urmată de Niță, care respiră cu plăcere mirosul romului). Poftim coconiță! (Aședă cele aduse pe masă).

Ana (Ia intrarea Lucsei s'a sculat repede și a alergat la feréstră, de unde caută spre cer.) Va! ce timp periculos!

Lucsa. Da, e vreme tare, ca pe la noi prin munți. Sunt frumoși munții, dar' sunt și primejdioși. Ce l'a apucat pe boerul D-tale, de a fugit, ca pușcat din tun și drept în pădure a alergat, sub copaci, unde-s trăznetele mai des.

Ana (să întornă repede spre Lucsa.) Ce ȃicȃ? S'a dus unde-s trȃznetele mai dese? (ȃȃi ia sama Ńi sȃ reintȃrnȃ ȃrȃŃi spre geam, ca sȃ-Ńi Ńtergȃ lacrimile din ochȃ.)

Niȃ (cȃtrȃ Lucsa). Valeu... omul a fugit ȃn pȃdure ȃr nevasta plȃnge. Ce ȃicȃ, nu mi s'ar cȃdea, sȃ o mȃngȃi puȃin?

Lucsa. Cȃ ȃeu, mai bunȃ mȃngȃiere ca de la tine, nicȃ n'ar putea avea.

Niȃ. Sci ce Lucso, pȃnȃ-Ńi va bea ceaiul, ȃi voi ȃice din fluer.

Lucsa. Numȃi sȃ nu-ȃ ȃicȃ cumva de jale. (A gȃtat cu masa, cȃtrȃ Ana). Poftim coconiȃ!... ceaiul te va ȃncȃldi Ńi-ȃi va face curaj!

Ana (sȃ aŃadȃ la masȃ). Cȃ ȃeu ȃmȃ Ńi trebuie curaj, ca sȃ nu mȃ ȃbolnȃvesc de fricȃ. Veȃi cum ȃmȃ clȃnȃinȃ dinȃi ȃn gurȃ?

Lucsa. Bea numȃi, bea coconiȃ, sȃ veȃi cȃ-ȃi va trece Ńi clȃnȃinȃtura de dinȃi.

Ana (bea). ȃmȃ pare cȃ nu mai fulgerȃ.

Lucsa. Sȃ veȃi numȃi cȃ cerul peste puȃin va fi din noȃ senin

Ana. ȃeu m'a ȃncȃldit ceaiul, ba par' cȃ m'a Ńi ȃnviorat puȃin. Cred cȃ bȃrbatu-meȃ ȃŃi va lua sama Ńi ne vom ȃmpȃca.

Lucsa. Da, da va veni Ńi pacea va fi gata.

Niță (scöte un fluer din brău.) Ți-ași dice o doină dar e pré de jale, mai bine-ți, dic o sîrbă să te înveselescî. (Sufă din când în când în fluer, dar e preocupat de ceainic). Cum îți place coconițo?

Ana. Ce, ceaiul, orî sîrba D-tale?

Niță. Lucru naibiî, îmi lasă gura apă, cât nu pot sufla în fluer.

Lucsa. Nu te obrăznici nătărăule!

Ana. Vedî, măhnirea mea m'a făcut să uit cu totul de D-vóstră. Poftim și D-tale un ceaiî leliță.

Lucsa. Las până mai târdiu, când va veni și omu meü.

Ana (cătră Niță). D-ta poți bea și singur, poftim! (Îi dă un pahar cu ceaiü, pe care l'a preparat de grabă)

Niță (își grijesce fluerul pripit, să repede la masă și s'apucă să bea și să mănce cu lăcomie.) Nu că dóră... ci că, pentru că... mi-a lăsat gura apă.... dar mai când eră... am cetit în o carte... din bîbliceaca poporală... că nu se cade... a refusa pe cocóne... Acolea în carte stă refusa... dar Simeon al Zosimeî, care m'auđia cetind și care a umblat pela Bucurescî,..... de a vedut pe rege... a strîmbat din nas.... și a đis... se vede cât colea, că cartea asta este o scâlceitură...

nu să ȃice numai  c' a a . . . refusa, ci a tractarisi cu refus.

Lucsa. Bine, bine, t c , t c , dar acel pahar îl pusesem pentru Domnul doftor.

Ni a. Nu face nimic.

Lucsa. Cum ai ȃis, nu face nimic?

Ni a. A a, căci vei aduce alt pahar în loc, c nd va veni Domnul doftor.

Ana. Ah, de ce z bovesce el  re a a de mult?

Lucsa. N'ai grije coconi a, va veni, c nd va veni. Lăsă-l să să r cor sc  pu in, căci pr  s   nfierb ntase.

Ni a (privesce  int  la paharul ce l'a golit.) Ti, da bun a mai fost.

Ana.  i mai torn odată. (T rn ).

Lucsa. Ce faci coconițo?

Ana. Nu te sup ra soro,  i a a va mai trebui să  nc ldim ap , c nd vei bea D-v str  și cu so u me .

Lucsa. Nu-  vorba de supărarea mea, ci de neomenia acestuia.

Ni a (a golit paharul.) Las' că sci  e  ce- i plătesce pielea Lucso.

Lucsa. Ei,  'apoi! Ce-mă plătesce nătărăule?

Niță. Eă unul sciă de bine, că n'ași vrea ca tu să-mi fi nevestă mie.

Lucsa. D'apoî eă? Mă prăpădesc de ciudă și mâhnire, că Mirică ți-a lua-tò pe dinainte.

Niță. Dacă eă ți-ași fi omul, nici că ai putea face cu mine cum faci cu Mirică.

Lucsa. Și adică cum fac, nebunule?

Niță. N'ai fi putut să te porți ... da ce ȃic. ... să mă porți ... Cin' te-a învățat la acel minunat joc, Lucso?

Lucsa. Ci spune nesăratule, ce ai să spui și nu mai lungi vorba!

Niță. E frumos joc, jocul D-tale, da nu-î pe placul fiteș-căruia. Tótă lumea te vorbesce. Eă ce ȃic ómeniî: da și mi-l pórtă de nas.

Lucsa. Cine, pe cine?

Niță. Lucsa pe omu-săă.

Lucsa (ridică mâna să-l lovescă). Na piper, nesăratule!

Niță (s'a ferit de palmă, s'a sculat și a tulito la ușe, unde se opresce). Ba dăă, lumea nici nu-î mai ȃice omului tăă pe nume, nu-î ȃice Mirică. . . l'a polecrit Lucsoiul. (Ese.)

S C E N A IV.

Ana, Lucsa.

Luc. Veđi ce blăstemat e nătărăul?

Ana. Așa țeű! Unde-i nevasta, care să fiă în stare a purta de nas pe bărbatu-sěű?

Luc. Tocmai de nas nu... da de mână, orî de brîű... frumușel... încât să-i placă și lui și să nicî nu simță, că-i purtat.

Ana. Bărbat purtat de nevestă? Unde te duci cu gândul? Femeia trebuie să fiă totdeauna supusă și ascultătoare.

Luc. Așa trebuie să fiă când nu este altfel. Aici la noi este tocmai altfel. Eű una îl las pe omu meű să tot poruncesca, da de făcut să face numai ceia, ce vreaű eű.

Ana (o privesce mirată). Ce vreaî D-ta? Să pôte? Cum faci?

Luc. Apoi să veđi coconițo, a-și avea multe de înșirat, eű care cunosc firea bărbaților. Sunt urzuși, răcnesc, își bat nevestele.

Ana. Așa... așa... așa!

Luc. Și cu tóte astea, cu minte să fie nevasta, apoi să veđi, cum mi ți-l pórtă de nas și mi-l duce pe omu sěű, unde vrea dânsa. Căt

despre șiretlic, femeia ia învățatură dela vulpe, ér omul dela măgar, de se 'ntrece la încăpăținare cu dânsul. Mirică al meu este unul dintre cei mai încăpăținați din cuprinsul nostru. Odată cu capul și pace . . . eă însă îl iaă frumușel de gât și chindia merge după cum o duc eă . . . el însă crede, că merge după capul seă.

Ana. Cum mi-l iaă, cum? Fi bună și mă învață și pe mine, să fac după D-ta.

Luc. Când sbieră, eă tac, tac mulcomă, tac pân' și-a vèrsat focul și i s'a alinat artagul. Apoi mă apuc să-i dic, că dreptare, îl laud, îl tãmiez, până-l îmbăt la cap, de se face drăguț, ca un mieluşel. Da lucruri d'astea nu se pot spune din fir în pèr ș'apoi, ce se potrivește astădi, măine nu se potrivește și ce-î bun pentru Nan, póte să fie rău pentru Stan . . . cu un cuvînt con-iță dragă: vedënd și făcënd.

SCENA V.

Precedentele. **Baba Rahira.**

Rahira (de după cuptor). Așa Lucso? Așa mi-l puî la cale pe Mirică, Lucso?

Lucsa. Vai de mine, mama. (Ese de grăbă).

Rahira (să ivesce de după cuptor). No veđi, no veđi, și eű, babă bűtrână, m'am tot mirat, cum de o scóte la cale cu Mirică. Ce mi-ai mai fost Lucso, ce mi-ai mai fost! Și ęű, va fi pe tocmai cum ęice ea.

Ana. Va fi ęű. Fiica D-tale e mai cu minte decăt mine.

Rahira. Nu-mi este fiică ci noră. Mirică e fiű meu. Căt a fost copil și flăcăű, tot ęarj a fost și sělbatic, iute ca piperul, bătaios și gálcevos. De iute, a rėmas iute și pănă în ęiua de ađi, așa de iute încăt nu sciű ęű, ce s'ar fi întemplat, decă Lucsa ar fi îndrăznit vr'o data să sė porțe cu el, cum te-ai purtat D-ta cu bərbatu-tėű...

Ana. Ce, dór, ai aűdit?

Rahira. Păi!... Nu-s surdă! Cređi că-s surdă? Tinerică nu mai sunt, bună óră ca D-ta, dar de aűdit aud tocmai ca și D-ta de bine... ș'apoї și miros... așa de pildă acum mirósă aicea a ceaiű cu rom... nu-i așa coconiță, că mirósă a ceaiű cu rom.

Ana (prepară de grabă un ceaiű). Ba e cum miroși, mamă.

Rahira. Imi ęice mamă, nu-mi ęice babă, ęrăguța. Și lipiile mirósă bine, da nici nu spurcă pe lıngă ceaiű.

Ana. Poftim mamă, poftim de bea și te încăldește.

Rahira (șede la masă.) Da, mamă, da. (Bea mănăcă și vorbește.) Să nu-mi uit însă vorba. Lucsa . . . de Lucsa vorbiam și de Mirică. Deu lui Dumnezeu, să te mir și nu alt ceva, cum scie să mi-l porțe. Géba, géba, lumea se preface și se întorce și cine o trăi se va pomeni, c'o vede cu fundul în sus și cu gura în jos . . ., cine o trăi.

Ana. Că deș, bine ar fi, decă i-ași putea fura meșteșugul!

Rahira. Cuī, Lucsei?

Ana. Da . . ., ei . . ., dar pentru asemenea lucru trebuie multă energie.

Rahira. Ce trebuie?

Ana. Energie, forță morală, și abnegație.

Rahira. Nu știu ce-s astea, dar una știu . . ., că fără dragoste și încă multă dragoste nici o femeie nu e în stare a-și pune la cale pe omu-său. De-i femeie cum se cade, știu de bine, că-și iubesc pe bărbat. Câte o dată, nu dic . . ., pare că n'ar fi așa, de și astă părere e greșită ca multe altele. Femeea cum se cade își iubesc pe bărbat și atunci când o certy seū când se certy în parte.

Ana. Sfântă îți este vorba, mamă.

Rahira. Păi, baba-î babă, e pățiță . . . , de a îmbătrănit la oraș ori de s'a sbârcit la munte. Vorbele unei babe sunt mai cu temeiu de cât spusese flușturatelor. D-ta îți iubesci bărbatul, dar ai usturime la limbă. Pilda din bătrâni dice, că nimic mai bun și tot o dată nimic mai rău de cât limba. Pe când eram ca de vr'o 13 ani . . . e mult d'atunci, de mult . . . și totuși îmi pare ca și când ar fi fost erî, alaltaerî numai . . . trăia coela în sat o părechie de ómenî tinerî: Bătulea și cu nevastă sa, și se iubeau de-ți era mai mare dragul să te uiți la ei, cum se plăceau unul pe alt; dar . . . și ei erau hartăgoși și dêrji. Decă el ori ea se apuca să spuiă ceva, ținea una și nu-și schimba părerea nicî mort seú mórtă măcar, așa încât după vacul dragostei, veni vacul sfedelor. Intr'una din zile ér' să încinse între ei o cértă din cele mai turbate. Bătulea ajunse de-și ridică mâniale împreunate spre nevastă-sa, rugându-se astfel de ea, să tacă, să-iî dea pace, căci de unde nu, era să fiă primejdie mare. Dar ea nicî că îi lua în sémă vorbele, ci merse înainte cu ocară, bună óră cum ai făcut și D-ta mai adineaorea. Atunci Bătulea numai de o dată se face alb la față ca și păretele, amuțesce făr de veste și . . . nicî una, nicî douë, plécă d'a

casă. Tocmai a doua zi l'au adus. Îl găsiseră lungit în o prăpastie, unde căduse de pe o muche de deal. Să fi vedut spaina pe Bătuleasa, și să fi audīt bocetul ei, deū că plângeai și D-ta, cum am plâns și eū, de și eram numai o copilă.

Ana. Căduse de pe o muche? (Sare în sus.)

Pe semne și atunci plouase, bună oră cum plouă acum; pământul lutos va fi fost lunecos, cum trebuie să fiă chiar și acuma. Omul, alergând ca și orb de turbare, nici că mai scie unde pune piciorul și pe ce calcă... alunecă, cade, se sfarămă și móre. Vai Ioane, Ioane... vai, unde-mi sunt cizmulițele, unde?... s'alerg, să-mi scap bărbatul, să nu alunece, să nu cadă în prăpastie. Unde-mi sunt cizmulițele? Lucso, Lucso!

Rahira. Lucsa a mers să vedă de vițel.

Ana. Vai, numai de nu-i s'ar fi întemplat nimic!

Rahira. Nu-ī vr'o trebă mare, îi va trece,... pré s'a lăcomit la érbă, care-ī încă crudă.

Ana. De cine vorbesci?

Rahira. Nu vorbesc de nimen, spuī de vițel.

Ana. Eū-s cu gândul la bărbatu-meū, nu la vițelul D-vóstră. Bărbatu-meū nu cunoște partea locului și... pe furtuna asta... vai, va fi lunecat și el de pe vr'o muche de deal.

SCENA VI.

Precedentele. Niță.

Niță (intră speriat.) A cădūt, s'a prăpădit.

Ana (iipă.) Păcatele mele... nu spuneam... păcatele mele... Unde a cădūt? Unde s'a sfărămat.

Niță. E numai hărburi, colea în cămară,... dar nu eū-s de vină, Țeu lui DumneȚeu, că nu eū-s de vină.

Rahira. De cine vorbesci?

Niță. De nimen... , spuī de ulciorul cu lapte.

Rahira. Pe semne e scris să ne înțelegem când una când alta tot numai pe dos...

Ana (șede jos.) Dintr'o gróză mă dați în alta,... nu mai pot... , tótă tremur,... mi s'aū înmuiat vinele, — credeam că mor. Nu voi uita spaima asta, cât voi trăi.

Rahira (care a gesticulat cu Niță.) De bună sémă ai vrut să-ți vîri nasul, ca după obiceiū, în tóte vasele nurorei mele. Ai să plătesci și ulciorul și laptele.

Niță. Ba, vai de mine, nu mī-am vîrit nasul..., nu-l veđi cât e de cărn, să fi vrut chiar, nu l'ași fi putut vîri.

Rahira. Bine, bine, ai să dai sémă Lucsei. Ce ai căutat în cămaruța?

Niță. Păi, am vrut să mă uit pe resuflătorea dinspre pădure, să ved ce s'a făcut Domnul doftor, pe vremea asta. Ca s'ajung cu ochii pâ'n' la resuflătore, m'am suit pe ladă și așa am dat cu capul de polița cu ulciorul, care s'a resturnat, a picat și s'a sfărâmat. Vina e a Domnului doftor, de ce a fugit ca un căpiat. Dumnealui trebuie să plătescă paguba.

Ana. Va plăti, va plăti, numai du-te de-l adă aici. Decă ași avea cizmulițele în picioare, ași merge și eu cu D-ta, dar le-am descălțat, sci bine că le-am descălțat, când am intrat în tindă, ... se udase... erau numai o apă... rezbise ploaia prin ele. Du-te, du-te.

Niță. Mă duc coconiță, mă duc. (Ese.)

SCENA VII.

Rahira. Ana, apoi **Mirică**, mai pe urmă **Lucsa**.

Ana. Vine cineva. El să fiă óre? O Dómne dă să fiă el, Ioan al meu, iubitul meu soț.

Mirică (intră.) Eată mē-s. Vaca dracului nu s'a oprit de cât tocmai în mijlocul pădurei. Nu departe de joiana mea, pe cine să ved, ghicī, pe cine? Pe Domnul doftor, pe boerul D-tale, coconițo.

Ean ascultă Dómnă, să nu-l mai faci s'alerge pe asemenea vreme de colo până colo pe sub copaci din făget, căci în fagi trăznesce mai curênd ca în alți copaci.

Ana. Trăiesce, trăiește? Unde l'ai lăsat.

Mirică. L'am lăsat boncănind în urma mea. Nu sciū ce tot spunea, că nici mort nu va mai îngădui, ce din slăbiciune a îngăduit până acum. La cele din urmă m'i-a ȓis, să viū să-ți spui, că e hotărit să mergeti, fiă ce va fi, încă de adi până pe vêrf. Îți dă rēgaz sã te gătesci și va veni când va crede, că vei fi gata să plecați.

Ana. Vine, vine! ah de ce nu l'ai adus îndată cu D-ta.

Mirică. D'apoī n'am sciut, că-l aștepti cu atâta nerăbdare. (S'audē vocea Lucsei p'afară.) Unde-i Lucsa mea? De ce nu ți-a ținut de urât cōconița.

Lucsa (intră.) Readus-ai pe joiana?

Mirică. Păi!... De unde vii? (In decursul monologului Anei gesticulează cu Lucsa și Rahira pe al doilea plan.)

Ana. Vine... n'a cădut dar în nici o prăpastie, ... n'a fost atins de nici un trăznet, ... vine! Ah, ce greutate, ce frică, ce gróză mi s'a luat de pe suflet. Nu mai am să-l las de lângă mine în așa hal... , turbat, orbit, fugind în ruptul

capului, de a rătăcit pe asemenea intemperie sub copacii, cari atrag trăznetele... Cum m'a învățat Lucsa? Déca va sbiera, va trebui să tac mulcomă, până-și va fi scos arțagul. Apoi mă apuc să-î spuî, că are dreptate și-l giugiulesc, orî îi fac o țigară, în fine mă iaū cu binele pe lîngă el, până ce se va domoli cu totul. (Sede pe lavită și trage cu urechiala dialog.)

Lucsa (cătră Mirică.) Ce, vreaî să merg chiar acum la șatra de pe vîrf? Nu veđi cum s'aū îngroșat din noū norii pe cer?

Mirică. Ci că dóră nu voi lăsa pe Necula fără unt prospêt! Ce mî-e mi-e de plóie! Déca merg și Domnialor, cari sunt mai plăpândi de cât mine, ar fi mai mare rușinea, să mă feresc de plóie. Mamă, du-te de-mî pune untul în doniță.

Rahira. Numai de cât mamă, numai de cât. (Ese.)

Lucsa. Ș'apoi... n'ar putea remânea untul pe mâine?

Mirică. Nu mă necăji Lucso! Șci că nu-mî place când te amesteci în treaba mea și vreaî să fi mai cu minte de cât mine. Adă-mî toiagul căci merg.

Lucsa. Déca ai putea merge cu gura, n'ași țece ba, căci cel puțin așa scăpa d'acum și până mai apoi de cumintia ta. N'auđi cum tună?

Mirică. Ci las să tune și veđi de-ți ține fleanca, căci de unde nu, va și trăzni îndată. Trebuie să mă duc la șatră... auđitu m'ai?... trebuie, căci i-am făgăduit lui Necula a-ı duce untul; nu mai are, și toți streinii, cum sosesc, nu cer alta, de cât pâne și unt. Nu vreaı să mă pırască la societatea căpățină...

Lucsa.... carpatină, societatea carpatină, nu căpățină, Mirică!...

Mirică. Așa? Vreaı să te aręți înaintea cocónei mai sciută de cât mine, umblată și la șcóla de lăcrámatie...

Lucsa (să aședă pe un scaun)... repetiție...

Mirică. Ție... mie... nu mă tot cicăli... Dă-mı toiagul să mă pot duce. (Să pornesce a umbla necăjit în sus și 'n jos.) N'ai auđit că voiesc să plec?... dă-mı toiagul!

Ana. Ce minunat spectacol... rolul meı și al lui Ioan localisate pe țărănesce,... de minune localisate,... cu mult mai bine de cum sunt piesele de teatru, cele premiate.

Lucsa. D'apoı cred, că lui Necula, pe vremea asta nu-ı va cere nimen unt, căci nimen nu va mai merge ađi până la șatră.

Mirică. Nimen? Nu ți-am spus că merg Domnialor... și nu sunt două coconıțe trase la Necula?

Lucsa. Bine ȃici, ... am uitat de Ńiuchiatele, cari în adevăr nu pot rămânea o după amedă măcar fără unt, unge le-ar necuratul, căci veđi, din pricina lor trebuie să mergi pe așa plóie la Ńatră. Bea mai întâiú o țuică, să te căpușesci puțin. (Se scólă și ia dîn parsechiú un clondir cu țuică și un păhărel și le aședă pe masă.)

Mirică. Ce?... Țuică?... Să beaú din țuica ta? De când am gustat la Bușteni din țuica emperială, să nici nu mai miros țuica fértă de tine.

Lucsa. Sciú că-mi pare rău, ... n'am să mai ferb dară. Pecat, că n'ai adus din țuica imperială, să-ți fi turnat acum un păhărel din ea, căci țuica pe asemenea vreme e ca și pașușul pe drum, te feresce de necazuri. (Tórna în păhărel).

Mirică (umflă din nări). Adicățiile... lucru naibi... mi s'a schimbat mirosul, orí ce dracu? Ađi țuica ta nu mirósă mai rău de cât cea imperială.

Lucsa. No veđi!... Ia-ți dară pașușul... Dar' aveam de gând, să-ți mai spuú ceva... Bine ȃici... Auđit-ai de Petrea al primarului? Nu mai póte de șoldină, schiopăteză ca vai de el. L'a tras mama Frusina, ba l'a călcat și ursul Țiganului, care s'a nimerit mai alaltaeri prin sat, în zadar însă... ađi a trimis după doftor.

Mirică. Vai de mine, aŭ de gând să-l omóre? Din ce i s'a tras șoldina, așa șoldină, de nul'a putut lecui nici trăsătura Frusinei, nici călcătura ursului?

Lucsa (îi presentă păhărelul zimbînd.) Poftim.

Mirică (golesce păhărelul apoi se sterge cu mîna pe gură.) Lucru naibil, dău că țuica ta, îmi pare acum mai bună de cât cea emperială.

Lucsa. Și te mai miri? Ești rēzbit de plóie, étă pentru ce ți-a ticnit păhărelul... Nici Petrea nu s'ar văita de șoldină, dacă ar fi bēut și el, mai acum două sēptēmāni o țuiculiță, până a nu pleca tot la șatră și tot pe ploie. Da bine dicit, D-ta o duci lă tāvālelă, nu ești ca Petrea...

Mirică. Veđi bine, nu-s dóră din zahar turnat, ca să mă topesc de vr'o două picături de plóie.

Lucsa. Tocmai asta mī-am đis-o și eă. (Tórna) Da veđi acum ér s'a pornit o sfântă de plóie, ... curg apele de pare că-s nisce rīuri turbate, nu alt ceva. Ia-ți și gluga, și trage ți-o peste cap. (Îi oferă păhărelul.)

Mirică (golesce păhărelul cu luare a minte, apoi se de și el jos pe laviță. Ana se trage mai spre fund.) Ba să mai dicit, vin' aici lîngă mine puicuțo. (Lucsa se aședă a-própe de el.) Acum de o dată îmi pare rēu de bani, pe carī î-am dat la Bușteni pe țuică emperialia, a ta e mai bună.

Lucsa. De ce tot ȃic i c a ȃuica ar fi a mea, când s'ar cuveni mai bine să ȃic i, că e a D-tale, ci-că ai D-tale sunt pruni i, din cari culegem prunele de ferbem ȃuica?

Mirică. Hai s a-I ȃicem ȃuic a de casă  i va fi bine. Cât or sta pruni i  'or rodi  'om trăi, alt a ȃuic a de cât acésta, la noi să nu s e mai pomen esc a.

Lucsa. Amin. S a-ȃi mai torn? Mai golesc i un p ah arel?

Mirică. Nu ar fi pré mult d'o dată, dar' o guri a s a-m i dai pe d'asupra. (O s arut a. C atr a Ana.) Să nu-ȃi fișa cu sup erare coconițo, să nu-ȃi fiă, ba ȃic c'a i face bine, să-ȃi ia i pildă de la Lucsa mea.

Ana (zimbind.)  mi voi lua b adit a, îmi voi lua.

Mirică.  i s a ved i, că n'are să-ȃi pară r e u.

SCENA VIII.

Preceden ii. **Rahira.**

Rahira (cu o doni a.) Eată doni a, am pus untul în ea. (Merge după cuptor.)

Lucsa (s e scólă  i dă să puia doni a lui Mirică în spinare.) S a merg i dară Mirică.

Mirică (o respinge, merge la feréstră.) La naiba, t orn a din cer, de pare că vine potopul lui Noe. Sci i ce Lucso, mai staŭ, p an a va mai înceta plóia.

Lucsa. Nu cred, că va înceta cur end.

Mirică. Óre?

Lucsa. Eú ñic cá va vërsa mereú aña pãná de sérã, ba póte pãná mãine chiar.

Mirică. Ba ñeú? (Íñi face e țigarã o aprinde ñi incepe a fuma.) Dëcã-I așa n'am ce-I face lui Necula, va aștepta el ñi pãná mãine.

Lucsa. D'apoí ce va ñice societatea carpatinã?

Mirică. Cine? . . . societatea? Ea e bunã bucurósã, dëcã nu ñic eú nimic, cãci unde va mãi gãsi pe un nebun ca mine sã-i dea untul aprópe de pomanã ñi sã îi-l ñi ducã la șatrã.

Lucsa (cu un zimbet spre Ana.) Da coconițele șuchiate?

Mirică. Alea? De șuchiate ce sunt, nici cá au gustat vr'o datã din untul meú, ñic cá sunt deprinse a mãnca numai unt din lãptãria regelui. Haí Lucso, grijesce-ți untul, nu mãi merg pe vremea asta. Nu vreaú ñi pace.

Lucsa. Aí dreptate, tot D-ta mãi cu minte de cât mine, ha, ha! (Ese cu donița.)

Ana (la o parte.) Am luat bine a minte, cred cá o voi nimeri ñi eú cu Ioan al meú, cum a nimerit-o Lucsa cu Mirică al ei. Apoí sã mãi ñicã cineva, cá nu póte învëța omul de cât numai la școlã. Așa lectie nu mî-ar fi putut da nici cel mãi renumit doctor în filosofie.

SCENA IX.

Ana. Mirică. Doctorul, mai pe urmă Lucsa.

Ana (întémpina pe doctor cu brațele deschise). Ah, dragă doctore, am fost în grózele morții. Har Domnului, că ai scăpat din pericolul amenințator și atât de grozav, încât la închipuirea lui ași fi leșinat, decă prin o opintire supraumană, nu mî-ași fi recules tóte forțele vitale, păstrându-le, ca să le folosesc întru salvarea ta.

Doctorul (după ce s'a retras încetinel din brațele ei la o parte.) Ce limbuție, dar de astă dată se deosebesce de limbuția ei cea obicinuită, asta d'acum e dulce, măgulitoare puțin cam iperbolică, dar' nici de cum înțepătoare. (Tare.) Comunicatu-ți-a gazda noastră, că avem să plecăm îndată?

Mirică Da, i-am spus coconiței.

Doctorul. Să mergem dară! Vii și D-ta cu noi?

Mirică. Păi... să veđi Domnule doftor... ce-î drept, aveam de gând să merg și eű, după cum apucasem a-ți spune, dar vedënd, că plóia nu mai încetéză... m'am hotărít, să rămăiű a casă.

Doctorul. Bine, vom merge dară numai noi de noi. Ești gata Ană?

Ana. Sunt gata, n'am de cât să-mi pui cizmulițele, . . . dar doctore dragă și mie m'ar veni mai bine, decât am rămânea aici, căci cizmulițele îmi sunt încă numai o apă.

Doctorul. Eă însă doresc să noptăm sus în șatră, să vedem mâine dimineță resăritul sórelui de pe vârful Pleșului.

Ana. Răsărit de sóre cu plóie?

Doctorul (incrunțat.) Ear te-ai pornit?

Ana. Nu, nu, doctore dragă, merg cu tine. Eacă-mi pui cizmulițele. Până mă încalț, tu să beai un ceai, să te încăldesci puțin. Așteptând să fêrbă apa, fă o întroducere cu un păhărel de țuică . . . cu voia bădișorului, firesce.

Mirică. Nu știu ca pământul ce este întroducere, dar decât este cumva vorba, ca Domnialui să guste din țuica noastră, poftescă, căci îmi pare bine, tare bine îmi pare.

Ana (a turnat în păhărel și'l presintă doctorului.) Să veđi numai bun ce este, ș'apoi efectul ce produce, e gólă minune. Nu-ı așa bădiță Mirică?

Mirică. Cât despre minunată, dêu e minunată țuica asta, . . . nu numai că te face inimos, da pare că-ți limpedesce și capul.

Doctorul (privesce cu mirare la Ana.) Adă dar! (Bea.)

Ana (ia pãhãrelul și-l umple din nou.) Te-a încălzit, nu-î așa? Bãdița nu sã va supãra, decã vei goli încă un pãhãrel. Petrea al primarului s'a rãcit tot pe așa timp, și acum suferã de șoldină, încãt aũ trebuit sã-î cheme un doctor.

Miricã (cu cõtele rezimate pe masã privesce zimbînd la cei doi, la o parte.) Mãi, mãi, vrea sã-l îmbuneze.

Doctorul. La ce-mi spuî de Petrea și de unde-l cunoscî? Dõr, nu vei fi vrînd sã mẽ trimitî, ca sã vãd și eũ de el, . . . ș'ajunge cu un medic, mai vãrtos, cã nici ðece nu folosesc, cãnd e vorba de șoldină. (Dupã ce a bẽut șede pe lavițã, Ana lingã el.)

Ana. Lucsa mi-a spus de Petrea, er eũ ți-am pomenit de boala lui, . . . mai sciũ și eũ de ce? (Îl ia de gãt.) Ah, bietul de tine, ești numai o apã . . . din cauza mea. Nu fi supãrat, ertã-mẽ dragã doctore, ertã-mẽ.

Doctorul (incãntat.) Cum ași putea sã nu te ert, cãnd ești așa de drãguțã? Ce ai pãțit? Altã datã rãmãneaî bosumflatã ðile întregi de-a rîndul.

Ana. Altã datã, s'a prefãcut în nici o datã. Nu te voi mai contraria nici o datã.

Doctorul. Anetã, Anicuțã! (o sãrutã.)

Ana. Dar acum trebuie sã mẽ grãbesc, decã e s'ajungem de cu ðiua la șatrã. (Dã sa eșã.)

Doctorul (o opresce.) Sta! sta! Anicuță. Décă vom avea unde să ne culcăm, vom remânia mai bine aici, ce ȃici?

Ana. Nu voiesc să te contrariez, căci așa ți-am promis, ... dară ...

Doctorul. Nu, nu mergem, ... te-ai putea răci, decă ai încălța cizmulițele, care sunt numai o apă. Ș'apoi mai ești și ostenită.

Ana. Ba nu, ... m'ă trecut ostenéla.

Doctorul. Tot atât.

(Lucsa intră.)

Doctorul (cătră Mirică.) Am putea mănea la Dv, nenisorule?

Lucsa. Cum nu! Puteți, puteți boierii Dv.

Mirică (cătră Lucsa.) Tu nevastă, ... imi pare că coconița mi-l jôcă pe Domnul doftor cum ii place Dumniaei mai bine. Dintru întâiú Dumniului era pară și foc, ținea una, că plécă la munte, .. acum însă, ... și-a luat sémă și remâne la noi, căci așa a vrut nevastă-sa. Ce m'ăi fi tu Lucso, decă te-ai încuméta și te-ai încerca, a-mi schimba voea.

Lucsa. Dómne feresce! Eú, eú să îndrăznesc a face așa ceva? Dór' nu mă va fi făcut mama așa de próstă, să mă cred mai presus de cât D-ta.

Doctorul. Fă bine frate, de-mi arată odaia în care avem să dormim la noapte.

Mirică. Poftim Domnule! (Es amëndolü.)

SCENA X.

Ana. Lucsa, Rahira, mai pe urmă Nița, Doctorul și Mirică.

Lucsa (zimbind,) Da bine mi-ai mai luat a minte, coconiță!

Ana. Da, ... îți mulțămesc de învățătură. Cât sunt de fericită acum. Ce gróză ar fi fost, decât așa fi pățit-o și eu ca sêrmana Bătulésa, când i-a adus pe omu-sëu mort a casă.

Rahira. (de după cuptor.) N'a fost mort coconițo!.. Mort de beat coconițo, vorba Românului, mort de beat. Da Bătulésa totuși a învățat și ea minte.

Ana. Cred și eu... Spaima-ți scóte toți găr-găunii din cap.

Rahira. Da de spaimă, coconițo! Muierile nu sê spariă de așa lucru, coconițo! Morții beți ori beții morți, pe la noi nu spariă pe nimen... Bătulésa s'a cumințit de o bătaie sfintă, ce i-a tras omu-sëu după ce s'a trezit. O lăsase bătută mórtă, ori mórtă bătută și d'atunci își cam ține fleanca.

Ana (desilusionată.) A... a... șa!

Niță (își vîră capul prin crepătura ușei.) Mergem boierii Dv.?

Lucsa. Nu, nu mergeți. D-lor rămân la noi până mâine dimineță, ... stai și tu Niță, ... de seară vom avea o fertură de păstrăvi, ... ți-oî da să mănânci capetele.

Niță (intră.) Ihaha, ihaha, păstrăvi! No veți brava ție mîncare boierescă!

(Doctorul, Mirică intră.)

Doctorul. Ce a pățit călauza noastră?

Niță. Păstrăvi, Domnule doftor, păstrăvi!

Lucsa. I-am spus, că am să ferb nisce păstrăvi și că am să-I dau lui tóte capetele.

Mirică. Păstrăvi? No bine, că te induri și tu odată.

Niță. Ș'apoi nici că vreaș să mînc de pomană, ... vè voi dice din fluer, ... sciũ de bine, c'apoi mē veți cinsti și c'un păhărel de țuică.

Ana. Nu-I de nasul D-tale.

Lucsa. Nu deũ, ... tu nu sciĩ prețui țuica mea.

Rahira (de după cuptor.) Tot găina cîntă.

Doctorul. Ce va să dică asta?

Mirică. Ce aĩ dis mamă?